

е чи въ зандскы тѣ книги на много мѣста Зарать и Ира-мьздъ—свѣто-давецъ ся зѣмжъ за едно. Ные ште имаме приликъ да говориме о тому драгодѣ въ общырность.

Рѣкописи тѣ на тья драгоцѣнны святы Зандскы книги бѣхж ся съхранили въ Гюзарать (въ Хиндистанѣ), дѣ то едно приселенне отъ стары тѣ Парси бѣше прибѣгнуло, изгонено отъ Мохамеданцы тѣ въ десятыи вѣкъ и дѣ то тѣхни тѣ потомци имжът днѣсь едно голѣмо влианіе и богатства, съхранивши свое то старо вѣройсповѣданіе и испълняюшти богослужение то си, и днѣсь іоште, на тѣхъ стары книги, безъ дагы разбира народа,

Ето што говори Г. Max. Müller за това приселниие, въ свое то съчинение. *La science du Language:*

„D'après le Kisseh-i-Sanjan, ouvrage qui n'a toutefois presque aucun valeur comme histoire des premiers siècles du parsisme, les adorateurs du feu se réfugièrent dans le Khorasan, quarante-neuf-ans avant l'ère de yezdegerd (632 de J. C.), vers l'année 583, pour se rendre dans la ville d'Ormuz (Ormus sur le Golfe Persique), qu'ils habitèrent pendant quinze ans. En 698, ils émigrèrent dant l'île de Dieu, au sud-ouest de Katiavvaz, et ils y séjournèrent dix neuf ans, jusqu'en 717, époque ou ils quittèrent l'île pour la ville de Sanjan, située à environ huit lieues au sud de Damaun.

Après une période de trois cents ans, nous les voyons se repandre dans les villes voisines du Guzarate, et établir successivement le feu sacré à Barsadah, à Nausari, près de Surat, et à Bombay. — „Bombay Quarterly Review. 1856, N-o. VIII, p. 67.—

—Употрѣбительно то имя на Заратовы тѣ книги отъ Шагани и отъ другы тѣ Мохамеданцы списатели е: *Zend-Avesta*—*Занд-Авѣста*. Парси тѣ же изговоржът: *Avesta* et *Zand*—*Авѣста* и *Занд*, взимаюшти, *Авѣста* въ смысль текста, и *Zand* кату тытуль тълкуванія языка Пехлви, нѣ азъ съмнѣвамъ, казва Г. Max. Müller, чи такова е было първобытно то значеніе на *Zand*. Вижда ми ся по-вѣроятно чи *Zand* е исто съ самскрѣтажъ рѣчь *chhandras* (scandere), имя дадено на Вѣдскы тѣ пѣсны, и чи *Авѣста* е трѣбало да има на самскрѣтскы свое то съотвѣтствующо *Avasthâna*, кое не ся срѣшта истинжъ, нѣ кое бы значило: *единъ текстъ установленъ, утверденъ*. *Avesthâna*, значи на самскрѣтъ языкъ *онова кое е упрѣдѣлено* (увѣстено, извѣстено).

Занд-авѣста съдржява, до колко то е открыто до сега, чѣтиры книги: *Исна*, (*élévation de l'âme*—извышненіе души, изясненіе камъ Бога), *Виспередъ* (*chefs des êtres*—на всякое мѣсто владичество его?), *Исхти* и *Вандидад* (*Vendidad*—*vîdaêvadâta*; en pehlvi *Juddivdad*). Нѣкои си же учени мыслжтъ чи *Авѣста* узначява най-стары тѣ текстове, а *Занд* тълкуваніе то; и *Пазанд*, разяснителны тѣ забѣлѣшкы. (*Пазанд*, по *занд*, послѣ *занд*). Други